

TEA

Written by

Tuva Novotny

29.09.17

Elisabeth Kvithyll
Nordisk Film Production
Nydalsveien 12
0468 Oslo
Norge

INT. IDRETTSHALL. KVELD.

Håndballtrening. Ti jenter i tidlige tenårene spiller treningskamp. På benker rundt banen sitter et par tilskuere, tenåringsgutter, noen foreldre og småsøsken.

En trener roper ut instruksjoner mens de spiller.

TEA, 14, usminket, mer barn enn ungdom. Hun kjemper, men kommer ikke skikkelig til. Motstanderlaget består av litt hippere jenter, mer sminke og med et tydelig fokus på guttene på benken, som åpenbart heier på dem.

ANNA, også 14, på samme lag som Tea, spiller seriøst og ambisiøst, frigjør seg fra forsvaret og løper mot mål, sentrer til Tea som scorer. Anna og resten av laget roper og løper mot Tea, dunker henne i ryggen og gir henne high fives. Tea ser glad ut. Motstanderlagets jenter himler med øynene, men er for opptatt av guttene på benken for å bry seg skikkelig.

Så blåser treneren av, kampen er slutt. Jentene takker for kampen og går mot garderoben, noen spredte kommentarer om kampen, om skolen, gutter, det de vanligvis prater om etter en vanlig treningsøkt.

Tea går litt for seg selv. Inn i garderoben, til benken der hennes ting ligger.

Anna har sine ting ved siden av Tea, sender et blick til Tea, som ikke kommenterer.

Tea tar frem håndkle fra ryggsekken, brer det om seg, og tar av seg klærne uten å vise noe intimt, ikke sjenert, men oppmerksom på omstendighetene. Rundt henne skifter de andre, noen mer bekveme i sine kroppor, andre mindre. Typisk tenåringsgarderobe. Fra lek og moro til blick og hviskende kommentarer.

Tea går i dusjen. Noen av de andre gjør det samme. Tea dusjer kjapt og tar håndkleet rundt seg før hun går tilbake og tar på seg klær.

Anna er ferdig og venter på Tea, har bare tatt en jakke over treningsklærne. En av de kulere jentene roper til Anna.

JENTE

Anna skal ikke du dusje?

Anna er rask på å svare.

ANNA

...åssen da, vil du ha selskap eller?

Tea kikker med et lite smil på Anna, og trekker henne med seg. De går mot utgangen. Anna rynker på nesene, svarer stille så ingen hører.

ANNA (CONT'D)

Dusjer hjemme jeg, vil ikke gi de noe å snakke om.

Noen roper ha det. Tea og Anna forlater omkleddingsrommet.

TEA

Ha det! (demper stemmen) du burde ikke bry deg, de er uansett bare opptatt av seg selv. Du har dessuten de fineste puppene i klassen, de er bare misunnelige.

Anna og Tea ser på hverandre og ler, Anna tar Tea under armen og de krysser en parkeringsplass, ut på en gate.

Et vanlig boligområde med blokker på begge sidene av gaten. Gatelyktene lyser.

Anna skravler, Tea er mer stille.

Bak dem blir noen av de kulere jentene fra treningen synlige. Sammen med dem er guttene som såg på fra tilskuerbenkene. En av guttene holder armen om en av jentene. De går kjappere og er snart ifatt Tea og Anna, som hører dem komme bak dem. Tea og Anna blir stille og kaster et par blikk på hverandre.

Gjengen passerer Tea og Anna, og ler litt av et eller annet imens de går forbi. Det blir tydelig at forskjellen er stor mellom de forskjellige jentegruppene; noen allerede halvt i voksenverden med kjæresten og alt, i motsetning til Tea og Anna som i dette lyset virkelig ser ut som de skolejenter de fortsatt er. Når jentene er ute av syne slapper Tea av, og Anna slipper ut et lite sukk.

ANNA

Jeg skjønner bare ikke at de orker, ... så står hun og sminker seg FØR trening liksom, helt sykt, hvor stor berte skal man være liksom, bare fordi han kanskje skulle komme å se på, tenk om hun kunne lagt like mye energi i håndballen liksom, jeg blir gal av de jentene.

Tea tenker.

TEA

Åh, hun er jo bare usikker. Jeg syns mest synd på henne.

Anna rister på hodet.

ANNA

Typisk deg, du er bare snill.
Solskinns Tea!

De passerer en lekeplass der noen eldre ungdommer henger, røyker og bråker.

Tea ler litt og dytter Anna med albuen. Anna gjør det samme tilbake, og de ler med hverandre.

Tea går mot sin oppgang. Anna sender et slengkyss etter Tea.

ANNA (CONT'D)

Sees i morgen!

Tea sender et slengkyss tilbake over skulderen og går inn i oppgangen sin. En moderne blokk med heis og trapper. Tea tar trappene, to steg om gangen, fire trapper opp.

Kommer frem til døren sin, åpner den og går inn.

TEA

Hallo!

INT. TEAS LEILIGHET. KVELD.

Tea lukker døren bak seg og tar av seg jakken, slenger den på gulvet.

Lyden av nyheter på tv-en i en kveldsbelyst leilighet. En gang fylt av barnesko og anorakker, dører på begge sider.

En av dørene, døren til badet, åpnes og Teas mamma MARIA, 40, kikker ut med en barnetannbørste i hånden.

MARIA

Hei elskling hvordan var det på trening? Er du sulten? Ta en brøskive om du vil?

TEA

Jo, det gikk fint.

MARIA

Ok, jeg skal bare legge Bjørn så kommer jeg, ok?

Maria forsvinner inn på badet igjen.

TEA

Kommer pappa snart?

MARIA (O.S)

Nei, han kommer veldig sent, ring
han om du vil!

Lyden av rennende vann og gurgling.

Tea tar av seg skoene. Tar ryggsekken og går inn på rommet sitt. Teas rom er et klassisk jenterom, varme toner, kosedyr i sengen, plakater på veggene, et skrivebord foran et vindu med lette gardiner. Hun setter ned ryggsekken.

I bakgrunnen passerer Maria og Teas lillebror BJØRN, 5, på vei til Bjørns rom. Tea går ut i gangen og videre til kjøkkenet. Hun tar frem en pose brød, smør og ost, og lager en brødskive. Tar ut melk fra kjøleskapet, heller opp et glass, balanserer brødskiven på glasset og går og setter seg i sofaen. I bakgrunnen skimter vi Bjørns rom, og Maria som holder på å ta på han pysjamas.

Tea ser litt fraværende på tv-en mens hun spiser opp brødskiven og drikker opp melken. Så tar hun glasset, går tilbake til kjøkkenet med det og setter det inn i oppvaskmaskinen.

Hun går videre ut i gangen og tilbake på badet, der tar hun av seg klærne, slenger dem i skittentøyskurv og kler på seg pysjamasen sin. Så tar hun frem en hårbørste og børster håret sitt.

Tea ser på seg selv i speilet. Tar frem sin tannbørste og pusser tennene. Mens hun børster hører hun noe.

Tea ser ut i gangen med tannbørsten i munnen, holder opp med å pusse tennene og lytter. Forsvinner inn på badet igjen, med døren på gløtt. Lyden av vann som renner, og en tannbørste som blir plassert i et glass.

Tea kommer ut i gangen, kikker inn i stuen. Hun står og ser litt. Tv-en står på, men sofaen og rommet er tomt. Det lyser fra Bjørns rom på andre siden av stuen.

Tea går mot døråpningen, stanser utenfor og lytter. Innenfra høres varme stemmer, en barnestemme som ler, og en voksen stemme som tøyser. Tea venter litt, ler av det hun hører. Hun skyver forsiktig opp døren. Der inne ligger Bjørn i sin seng. På sengekanten sitter Maria. Hun koser kjærlig med Bjørn og ser ikke Tea med en gang, men kjenner hennes nærvær og titter opp mot døren.

TEA

Natta.

BJØRN

Natta!

MARIA

Kommer straks skatt - okay?

Tea nikker og ler mot dem. Så går hun over til sengen og kysser lillebroren på kinnet.

TEA

Sov godt, elsker deg.

Bjørn klemmer Tea.

BJØRN

Elsker deg!

Maria ser ømt på de to barna. Tea går ut i stuen, gjennom gangen og inn på rommet sitt. Hun drar til seg døren bak henne.

Hun bøyer seg ned og tar frem mobilen sin fra ryggsekken og slår et nummer. Det går rett til telefonsvarer.

TEA

Hei pappa det er meg, jeg ville bare si natta, elsker deg!

Tea legger på, og legger telefonen ned i sekken igjen.

Hun går frem til vinduet og åpner det. Tar et par skritt tilbake fra skrivebordet og vinduet. Drar inn kald luft og puster ut frostrøyken.

Så står hun og ser ut i natten. Hun har en ro over seg, ubekymret men tankefull.

Tea stter seg ved skrivebordet og skriver litt i noe som ligner en dagbok.

INT. TEAS LEILIGHET. KVELD.

Bak Tea ser vi gjennom dørsprekken Maria komme ut fra Bjørns rom. Kamera forlater Tea og ser ut mot leiligheten fra Teas rom. Maria titter inn til Bjørn og forsikrer seg om at han sover, og trekker igjen døren med en glippe åpen.

Hun vender seg mot stuen, ser på tv-skjermen, går frem til stuebordet og plukker opp fjernkontrollen, blir stående med den i hånden mens hun ser på hva som seg utspiller seg på tv-en. Så slår hun av tv-en og går mot Teas rom.

MARIA

Tea? Tok du en skive?

Maria snur seg og går tilbake mot kjøkkenet; ser ikke noen spor av spising. Hun roper igjen til Tea.

MARIA (CONT'D)
Tea? Skal jeg lage en skive til deg?

Maria går tilbake mot Teas rom.

I gangen ser hun at lyset står på på badet. Maria går bort til døren og kikker inn.

MARIA (CONT'D)
Tea?

Maria skjønner at Tea ikke er der, stikker inn armen og slukker lyset, og går videre til døren til Teas soverom. Maria banker forsiktig på.

MARIA (CONT'D)
Kan jeg komme inn?

Ikke noe svar. Maria banker litt hardere.

MARIA (CONT'D)
Tea elskling?

Fremdeles ingen svar. Maria trykker ned håndtaket og åpner døren. Teas rom er tomt. Maria rynker pannen. Hun snur seg og ser mot stuen og kjøkkenet.

MARIA (CONT'D)
Tea?

Leiligheten er helt stille. Maria snur seg langsomt inn mot Teas rom igjen.

Ser det åpne vinduet.

Den fratrukkete gardinen. Stolen foran skrivebordet, nå halvt vridd mot rommet.

Maria går langsomt frem til vinduet, i en transe.

Hun bøyer seg ut gjennom vinduet.

Og løper ut av Teas rom.

Ut i gangen, gjennom ytterdøren, ned fire uendelige trapper, ut gjennom gangen og ut på gaten.

EXT. GATE. KVELD

Lengre bort på fortauet ligger Tea.

Maria spurter mot Tea, kaster seg ned på bakken og bøyer seg over henne.

MARIA

Herregud herregud, nei, nei nei nei
nei. Herregud elsklingen min. Tea,
TEA, TEA!!!

Maria stryker bort håret fra Teas ansikt og legger øret tett i mot munnen hennes. Hun puster. Maria holder forsiktig rundt Tea, vil så gjerne ta henne i fanget og holde henne men tør ikke røre Tea ordentlig i frykt for skadene hennes. Maria skriker.

MARIA (CONT'D)

HJELP! HJELP! HJEEEEELP!

Lenger bort på gaten kommer noen løpende.

PERSON PÅ GATEN

Hva er det som har skjedd?

Maria skriker.

MARIA

Ring en ambulanse ring en
AMBULANSE!

Personen tar opp telefonen og ringer.

Ytterligere to personer kommer løpende ut fra oppgangen ved siden av Marias. Det er Marias naboer HASSE og MONA, et yngre pensjonistpar.

Hasse roper mens han løper.

HASSE

Hva er det som har skjedd? Har hun
blitt påkjørt?

Hasse og Mona setter seg ved siden av Maria. Maria er i sjokk. Hun puster heftig mellom ordene.

MARIA

Hun har hoppet. Hun har hoppet. Jeg
tror hun har hoppet ut av..
Vinduet..

Maria skriker hysterisk.

MONA

.. Men kjære deg.. Ringer du etter
ambulanse?

Personen på gata nikker som han snakker i telefonen.

PERSON PÅ GATEN

... Storgata.. Eeh..

Maria skriker.

MARIA

Atten! Atten! Nummer ATTEN!

Personen holder for telefonen med en hånd.

PERSON PÅ GATEN

De er på vei, bare noen minutter
sier hun.

Mona legger sin genser over Tea. Hasse legger en beroligende
hånd på Maria, som er fraværende og holder hånden til Tea
imens hun stryker den igjen og igjen.

HASSE

Maria? Maria, ambulansen er på vei.
Maria. Er Anders hjemme? Maria, er
Anders hjemme?

Maria rister på hodet, fremdeles hysterisk.

MARIA

Bjørn, Bjørn ligger og sover. Bjørn
er alene der oppe, Bjørn er alene.

Mona ser på Hasse

MONA

Maria, jeg ser etter Bjørn, Hasse
blir her så går jeg opp til Bjørn,
okay.

Hasse nikker. Langt borte høres sirener fra ambulansen. Maria
er i sjokk, fraværende.

HASSE

Selvfølgelig, jeg blir med deg
Maria, Mona tar vare på Bjørn, jeg
blir med deg til sykehuset.

MONA

Har du telefonen din, Hasse?

Hasse nikker og ser på Mona.

HASSE

Gå du, jeg ringer.

Sirenene kommer nærmere og en ambulanse blir synlig lenger nede i gaten. Personen som har ringt vifter med armene.

Ambulansen stanser noen meter fra Maria og Tea og en ambulansesykepleier, og en anestesilege hopper ut og kommer løpende, mens ambulansedriveren går rundt til baksiden av ambulansen for å hente båren.

AMBULANSESYKEPLEIER

Får vi litt plass så jeg kan se på henne. Hva heter hun?

Hasse stiller seg opp.

HASSE

Tea. Hun heter Tea.

Ambulansearbeideren setter seg ned på huk ved siden av Maria og løsner forsiktig Teas hånd fra Marias.

AMBULANSESYKEPLEIER

Så, nå må jeg få ta en titt på Tea.
Er du mammaen hennes?

Maria nikker blekt

MARIA

Lever hun, lever hun, lever hun?

Ambulansearbeideren kjenner på Teas puls og gjør sin rutinesjekk på nakke og hodeskader, brukne ben, lunger og mage. Løfter Teas øyelokk.

AMBULANSESYKEPLEIER

Tea! TEA! Hører du meg? Svak puls.

Tea svarer ikke.

Den andre ambulansedriveren skynder frem med båren, løfter av en nakkekrage og gir den til sin kollega. Ambulansearbeideren legger den forsiktig rundt Teas nakke og prater med Maria samtidig.

AMBULANSESYKEPLEIER (CONT'D)

Hva heter du?

Maria klarer ikke å svare. Hasse hjelper til.

HASSE

Hun heter Maria og jeg er... Hasse.

Ambulansearbeideren nikker.

AMBULANSESYKEPLEIER

Ok, Maria nå skal vi legge Tea opp på båren, og så reiser vi til sykehuset. Jeg vil at du venter ved ambulansen med Hasse nå, okay? Okay Maria?

Maria er apatisk.

Hasse går frem til henne, setter seg på huk og tar tak i Maria for å hjelpe henne opp.

Maria kommer seg på bena, mens ambulansearbeideren legger Tea over på båren og ruller henne forsiktig til ambulansens bakdør.

Hasse følger Maria, og når ambulansearbeideren har sikret Tea og båren, viser de plass til Hasse og Maria.

INT. AMBULANSE. KVELD.

AMBULANSESYKEPLEIER (TIL HASSE)

Følger du med?

Hasse nikker. De setter seg og spenner fast beltene. Maria stirrer tomt på Tea som ligger livløs og liten på båren. Sjokket går over i gråt. Maria tar Teas hånd og stryker den mot sitt kinn.

Sykepleieren arbeider, lager en anamnese og kommuniserer med sjåføren, som igjen kommuniserer med akuttmottaket. Hasse holder rundt Maria, som skjelver, fremdeles i alvorlig sjokk.

Etter noen minutter bremses ambulansen inn og ambulansearbeideren åpner bakdøren.

EXT/INT. AKUTTMOTTAK/KORRIDOR. KVELD.

Raskt ruller ambulanspersonalet ut Tea av ambulansen, og videre inn på akuttmottaket, mot traumestuen.

Maria og Hasse løper etter, men blir stoppet av en mottakssykepleier, MARTIN.

MARTIN

Her må dere vente...

Maria vil ikke, og fortsetter.

MARIA

Jeg vil ikke forlate henne, jeg vil
ikke forlate henne, vær så snill, jeg
må få være med vær så snill
vær så snill vær så snill.

Martin stopper henne fra å fortsette inn på akuttrommet.
Holder ut armene og hindrer henne fra å forsette, uten å røre
henne.

Maria står som et rådyr i frontlyktene på en bil.

Paralysert. Maria stirrer stivt foran seg. Nummen og fjern.

Så setter Maria seg ned, som om hun blir svimmel.

Martin setter seg på huk ved siden av henne.

MARTIN

Er du mammaen?

Maria hører ikke, fremdeles i transe. Martin ser på Hasse som
også setter seg på huk. Hasse nikker og forsøker fange Marias
blikk.

MARTIN (CONT'D)

Maria? Maria kan du bli med meg inn
på et rom så slipper du å sitte her
i korridoren?

Ingen reaksjon. Maria sitter blek og fjern.

Hasse sliter med å holde tårene tilbake, men holder om Maria
med en levende hverdagshelts ro.

HASSE

Maria. Kom så setter vi oss her
borte, så får legen snakket med
oss.

Ingenting skjer. Maria puster tungt.

Martin gestikulerer til Hasse at de skal hjelpe Maria opp.

De tar hver sin arm over nakken og stiller seg opp med Maria
imellom seg. Så går de bort til noen stoler som står mot en
vegg, og setter Maria ned på en av dem. Det ser ut som om
Marias muskler har sluttet å fungere, hun synker sammen og er
på vei til å gli ned på gulvet, men Hasse og Martin fanger
henne og holder henne oppe.

Martin snur seg mot Hasse.

MARTIN

Jeg henter noe å drikke jeg.

Hasse nikker. Blek han også. Martin haster bort i korridoren.

Hasse holder rundt Maria, og vugger henne forsiktig.

HASSE

Sånn, sånn, sånn.

De sitter slik en stund.

Martin kommer tilbake med en kanne med saft og noen plastglass. Setter ned alt på et sidebord, og holder opp to glass. Holder frem et glass mot Maria som ikke reagerer. Hasse tar glasset.

MARTIN

Maria, vil du ha litt å drikke?

Maria reagerer ikke.

Hasse setter glasset mot Marias munn og tipper det så saften renner ned i munnen hennes. Hun drikker sakte, og løfter blikket mot Martin.

Martin observerer Maria et øyeblikk.

MARTIN (CONT'D)

Maria, jeg heter Martin og er traumesykepleier. Tea er inne på stuen nå, hvor de skal få oversikt over skadene. Er det noen andre vi skal ringe til, har hun en pappa?

Maria ser desorientert ut.

MARIA

Ja hun har en pappa. Min mann. Anders. Han jobber. Jeg har ikke telefonen min med meg.

Maria ser hjelpesløs ut der hun sitter i strøpelen. Martin kaster et spørrende blikk på Hasse.

MARTIN

Er du også pårørende?

HASSE

Jeg er...

Hasse titter på Maria som ikke reagerer.

HASSE (CONT'D)

..Ja det er jeg..

MARTIN

Har du nummeret til pappaen?

Hasse nikker og stikker hånden ned i jakkelommen, og tar opp telefonen. Låser den opp og leter frem nummeret til Anders.

Hasses hånd begynner å skjelve ufrivillig. Martin ser det, og tar telefonen.

MARTIN (CONT'D)

Drikk litt du også, så ringer jeg Anders.

Hasse nikker. Maria stirrer tomt foran seg.

MARTIN (CONT'D)

Maria, etterpå skal vi bare fylle ut noen papirer.

Maria nikker. Martin nikker også, og reiser seg. Går noen skritt lenger bort i gangen og inn på et kontor.

Hasse heller opp et nytt glass saft til Maria og et til seg selv. Der sitter som to bortkomne barn, utestengt. De drikker sakte.

I bakgrunnen passerer sykepleiere og leger, inn og ut av akuttrommet.

Så dukker Martin opp i gangen igjen, og nærmer seg Maria og Hasse.

Han setter seg igjen på huk foran Maria og gir tilbake telefonen til Hasse.

MARTIN (CONT'D)

Da har jeg snakket med Anders, og han er på vei.

Martin ser inngående på Maria. Hun nikker.

MARTIN (CONT'D)

Maria.Vi har fått scannet Tea og ser nå etter mulige blødninger. Nå jobber de på at stabilisere henne, og så kommer hun videre på operasjon etter det. Det gode er at vi har spesialkompetense til å ta hånd om Tea her på sykehuset, så hun slipper å sendes andre steder.

Martin studerer Maria for å se om hun håndterer informasjonen.

MARTIN (CONT'D)

Det eneste vi kan gjøre nå er å vente. Jeg kommer til at være her sammen med dere hele veien, og snakker også med legene om det som skjer inne på stuen, så vi vil få løpende informasjon.

Maria er apatisk. Martin ser på Hasse, så tilbake på Maria igjen.

MARTIN (CONT'D)

Maria, hører du hva jeg sier?

Maria nikker langsomt.

MARTIN (CONT'D)

Maria, jeg er her kun for dere, hva sier du om at jeg finner et rom så vi kan sitte å prate i fred?

Maria har vanskelig for å prate, vært åndedrag er tungt, nesten umulig. Hun åpner munnen langsomt. Blunker langsomt. Puster tungt. Lukker munnen igjen.

Hasse har sluttet å skjelve. Han ser på Maria. Snur seg mot Martin.

HASSE

Jeg tror det hadde vært fint.

Martin ser på Hasse, så på Maria.

MARTIN

Maria, da skal jeg bare se hvor vi kan sitte.

Maria ser på Martin men er ute av stand til å snakke. Hun nikker svakt.

Martin ser på Hasse, nikker bekreftende og reiser seg og går. Gangen er stille. Langt borte høres noen pipende lyder fra en maskin. Sykehuslyder. Beroligende og fryktinngytende på samme tid.

Hasse sitter fremdeles med telefonen i hånden. Han titter mot Maria. Løfter litt på telefon. Hver bevegelse er plagsom. Samler seg med et dypt åndedrag.

HASSE

Får kanskje ringe Mona.

Maria nikker uten å se opp. Hasse reiser seg langsomt, og går noen skritt bort fra Maria.

Hasses mumlende stemme høres i korridoren når han prater med Mona, ryggen vendt mot Maria. Så avslutter han samtalen, og vender seg mot Maria.

Han står og ser på henne et øyeblikk.

Maria sitter stille. Hun er fremdeles ut som et skadet dyr. Som om hennes lunger er punkterte og all konsentrasjonen går bort på å få luft.

Hasse går sakte tilbake til henne, og setter seg ved siden av Maria igjen. Han puster også tungt.

HASSE (CONT'D)

Bobo sover. Mona legger seg på hans rom i tilfelle han våkner.

Ingen respons. Hasse ser på Maria. Maria trekker pusten dypt.

MARIA

Takk.

Hasse legger en hånd på Marias. De sitter sånn en stund.

Lenger bort i gangen nærmer Martin seg igjen.

Han setter seg begge på huk når de har kommet frem til Maria og Hasse.

MARTIN

Maria, nå har vi et rom litt ned i gangen her hvor vi kan få prate uforstyrret, skal vi gå ned dit?

Maria forsøker å fokusere. Martin venter tålmodig.

Maria har vanskelig for å ta inn alt. Hasse ser plaget ut. Vil ikke blande seg inn, men sier forsiktig.

HASSE

...kanskje hun bare må hente seg litt... Maria?

Maria vet ikke hva hun skal si. Ser på Martin som om hun ikke forstår hvem han er, eller hva han vil.

MARIA

...jeg skjønner ikke...bare...hva skal jeg si...jeg skjønner ikke...

Martin ser på Maria og kaster et kjapt blick på Hasse, så Maria.

MARTIN

Du kan selvfølgelig bli sittende
litt...så kan jeg gå og se til
hvordan det går...men...

Martin tenker seg om, vil ikke la de sitte igjen. Hasse avbryter.

HASSE

Jeg sitter her jeg, det går helt
fint.

Martin vurderer det Hasse sier. Tenker litt. Hasse nikker tappert til ham.

MARTIN

OK. Da går jeg og ser hvordan det
går på stuen og er tilbake om
litt... skal vi si det sånn?

Maria nikker. Hasse ser lettet ut.

Martin reiser seg.

MARTIN (CONT'D)

Ok.

Hasse ser opp og nikker.

HASSE

Takk.

Martin snur seg og går ned gangen, kameraet følger ham. I bakgrunnen ser vi Hasse holde rundt Maria.

Martin går inn på traumestuen.

INT. FORROM. AKUTTROM.

Inn gjennom svingdørene, mot akuttrommet. Går inn i forberedelsesrommet ved siden av.

Bak et vindu ser vi Tea ligger koblet til masse slanger, bedøvet mens et team av leger og sykepleiere jobber.

Traumelege JOHAN overvåker operasjonen sammen med et par sykepleiere. Røntgenbilder på dataskjermen.

Den vanlige stille profesjonalismen i et akuttrom er dempet av et tungt alvor. Blikk mellom sykepleierne, mot legene.

Martin ser kjapt mot Tea, og går så bort til computeren, ser over skulderen til Johan.

MARTIN
Hvordan ser det ut?

JOHAN
...Evakuerer subduralt hematom.
Regner med at vi har bedre
overblikk snart.

Johan snur seg mot Martin.

Han ser alvorlig mot skjermen. Går mot vinduet til operasjonssalen. Der inne jobber traume-teamet intensivt og konsentrert. Martin står og ser på de en stund. En av legene kaster et blikk mot ham. Alvorlig.

Lyden av operasjonsmaskiner, puls, lave stemmer, instrumenter.

Martin snur seg bort fra vinduet og går bort til dataen igjen.

MARTIN
Tar du opp journalen?

Johan klikker opp Teas journal. Martin tar musen og klikker seg ned gjennom informasjonen. Leser nøye, ser noe han stopper ved. Tenker.

En telefon ringer i forrommet. En av pleierne svarer. Snakker rolig. Ser på Martin. Legger på.

PLEIER
Det var presten, har du tid?

Martin nikker.

MARTIN(TIL JOHAN)
Kommer straks.

INT. SYKEHUSGANG. KVELD.

Martin går ut av forrommet, gjennom korridoren, vi ser Maria og Hasse lenger bort, fremdeles sittende i omfavnelse på stolene.

Martin skal akkurat til å svinge inn på ett kontor, når han ser en mann, (ANDERS, 44, Teas pappa) komme løpende gjennom gangen, forbi Maria og Hasse, mot Martin.

En resepsjonist reiser seg og kommer ut fra bak skranken.

RESEPSJONIST

Kan jeg hjelpe deg? Hallo?

Anders fortsetter å løpe.

ANDERS

Min datter.. Min datter... Jeg må,
Tea, hvor er hun, hun kom nettopp
inn, hvor er hun?

Martin går han i møte og forsøker å stoppe han. I bakgrunnen ser vi Maria og Hasse reise seg og nærme seg.

MARTIN

Hei Anders, det var jeg som ringte
deg, Martin heter...

ANDERS

HVOR ER HUN???

Martin er uberørt, vant med pårørendes sterke reaksjoner. Han nærmer seg Anders, men han dytter Martin til siden og fortsetter mot traumestuen. Resepsjonisten ser situasjonen og går tilbake til sitt skrivebord men holder et øye på dem.

MARTIN

Anders, du må vente her.

Martin er rask og kommer foran Anders før han rekker frem til døren. Steller seg i veien for han.

MARTIN (CONT'D)

Anders jeg er traumesykepleier og
kan forklare for deg..

ANDERS

Jeg må se mitt barn. Jag må få se
mitt barn.

Anders er totalt i sjokk, virker fjern og forsøker å komme seg forbi Martin, som er kontrollert og sterk, og lykkes med å holde han et par sekunder.

MARTIN

...Nå må du roe deg ned, du kan ikke
fortsette inn der, det tror jeg du
forstår.

Anders river seg løs, og snakker som om han var i sin egen verden.

ANDERS

JEG VIL SE MITT BARN JEG HAR FAEN
MEG RETT TIL Å FÅ SE MITT BARN JEG
MÅ FÅ SE HENNE...HVOR ER BARNET
MITT?

Maria og Hasse kommer frem, Maria tar tak i Anders og forsøker å holde rundt ham, men Anders vil ikke.

MARIA

Anders, ANDERS, ANDERS DET ER MEG,
SLUTT NÅ DET ER MEG...

ANDERS

Slipp meg...slipp meg slipp meg...

Anders virker virkelighetsfjern og sjokkert, Hasse forsøker å nærme seg, men kommer ikke til. Da dukker resepsjonisten og to mannlige pleiere opp.

Pleierne snakker med rolig stemme til Anders, samtidig med de har øyenkontakt med Martin.

PLEIER 1

Sånn, skal vi sette oss inn på et
rom så kan dere prate der?

Anders roer seg på ingen måter ned.

ANDERS

DETTE ER JO HELT SYKT; JEG VIL BARE
SE BARNET MITT!!!

Pleierne tar så et vant grep rundt Anders sine armer og drar han bestemt unna de andre, setter han siden forsiktig ned på en stol og holder ham rolig men bestemt i posisjon. Anders kjemper ikke imot men virker apatisk.

Maria springer etter.

MARIA

Nei, vær så snill vær så snill slutt,
ikke hold ham fast det trengs ikke
vær så snill.

Hun kaster seg på gulvet og holder rundt Anders hode. Hasse vet ikke hvor han skal gjøre av seg. Martin tar inn situasjonen, avventer.

MARIA (CONT'D)

De gjør det de kan Anders, de gjør
alt de kan.

Maria holder rundt Anders, vugger for å roe han ned. Anders roer seg. Han puster heftig og tungt. Martin nærmer seg.

ANDERS

Jeg må få se henne. Vørsåsnill,
vørsåsnill vørsåsnill, du forstår
ikke, jeg må få se henne.

Martin veksler blikk med pleierne og resepsjonisten som ser spørrende på Martin. Han rister lett på hodet.

Nikker så mot pleierne. De slipper helt, men holder seg nære for sikkerhets skyld.

Maria ser spørrende opp mot Martin.

HASSE

Det må vel være mulig for han å se
sitt eget barn??

Martin setter seg på huk.

MARTIN

Anders det er jeg som fortalte på
telefon, Tea har vært med på et
alvorlig fall. Hun har flere brudd
og vi jobber med å få bedre
oversikt over skadene hennes. Hun
er i live men det er alvorlig, og
legene trenger å få gjøre jobben
sin nå. Forstår du hva jeg sier,
Anders?

Martin observerer Anders for å se om informasjonen går inn.

Anders nikker.

ANDERS

Jeg forstår.

MARTIN

Akkurat nå er legene i gang med å
undersøke og lette på eventuelle
hevelser på hjernen, så det er
ekstremt viktig å la de jobbe i
fred. Jeg foreslår at vi går inn og
venter på et rom så dere kan få
litt ro, til vi vet mer. Okay?

Maria ser på Anders som nikker.

Anders setter seg opp og henter inn pusten. Så reiser han seg, og Maria og Martin også. Martin og sykepleierne utveksler blikk.

Martin gransker Maria og Anders nøye et øyeblikk, og viser med en håndbevegelse hvor de skal.

MARTIN (CONT'D)

Denne veien.

Martin, Maria og Anders går mot en av dørene i gangen, pleierne holder seg i bakgrunnen og Hasse står tafatt igjen, før han nærmer seg han og.

Martin går først inn, og holder døren åpen for Maria og Anders.

Døren er akkurat på vei til å stenges, når Anders snur og springer alt han kan mot traumestuen der Tea ligger. Bak han kommer Martin, Maria og de to pleierne løpende.

INT. FORROM. TRAUMESTUE.

Anders når døren og idet han kommer frem, åpnes døren og en sykepleier kommer ut. Anders dytter henne til side og fortsetter inn, i det som er forrommet.

Traume teamet der inne ser overrasket på Anders og skal akkurat til å si noe, når Martin kliver inn bak Anders, tett fulgt av pleierne og Maria, og Hasse som nøler i gangen utenfor.

Martin signaliserer diskret til Johan og pleierne i rommet, at det er pårørende.

Anders står som forstenet.

Foran dem, på andre siden av vinduet, ligger Tea, hennes kropp er dekket med operasjonstilbehør, slanger, ledninger, forheng for å skjule hodet.

Man aner bare en del av hennes kinn og øre.

Det er et sjokk å se Tea sånn.

Maria har vanskelig å holde seg sammen. Rister. Anders stirrer som om han forsøker å vekke Tea med telepati.

Personalet holder på med sitt, men er fremdeles oppmerksomme på hva som skjer i rommet.

Så vakler Anders. Setter seg tungt på gulvet ved siden av Maria, og glir ned i liggende posisjon. Hun reagerer i slow motion, for forvirret til å orke noe annet.

Fem sekunder som føles som en evighet.

Martin og en pleier skynder seg frem, løfter øyenlokkene og tar pulsen hans.

MARTIN (TIL MARIA)
Han han hatt noen hjerteproblemer
eller andre ting vi bør vite om?

Maria rister på hodet og mumler.

MARIA
Næh..

MARTIN
Ingen medisiner? Allergier?

Maria rister på hodet.

Martin forsøker å reise opp Anders, men lykkes ikke.

MARTIN (MOT SYKEPLEIER) (CONT'D)
Ring vekten, og forbered en seng og
et rom er du snill.

Sykepleieren svarer ikke, men går effektivt bort til telefonen og ringer.

Maria står som forsteinet og ser på Anders. Sekundene går, så åpnes døren og pleieren fra gangen kommer inn med en rulleseng. Sammen med pleieren fra forrommet feller de sengen ned i gulvhøyde, og Martin ruller Anders over på sengen.

De løfter sengen opp til vanlig høyde igjen, og Martin drar opp gjerdene på siden, og hever hodeenden.

MARTIN (CONT'D)
Anders, Anders hører du meg?

Anders reagerer, men er groggy.

Så signaliserer Martin mot døren og sier til Maria:

MARTIN (CONT'D)
Maria, vi ruller inn Anders på et
siderom nå, så får dere litt ro.

Personalet ruller ut Anders, Maria følger etter i transe, med Hasse ved sin side.

Anders ligger med lukkede øyne på sengen, blek.

De ruller ut i gangen, hvor Hasse fortsatt er, og inn på et rom.

INT. PASIENTROM. KVELD.

Martin forsøker å få kontakt med Anders.

MARTIN

Anders, det er Martin, hører du meg?

Anders gir fra seg en lyd og åpner øynene med stort besvær. Klart desorientert. Får øye på Maria og Hasse ved sengen. Snur seg mot Martin, forvirret.

MARTIN (CONT'D)

Du besvimte.

Anders kommer til liv igjen.

Stillhet. Martin betrakter dem kort.

MARTIN (CONT'D)

Kjenner du deg bedre? Har du vondt noe sted?

Anders rister på hodet, men puster uregelmessig.

Martin betrakter han. Tar håndleddet hans og kjenner på pulsen.

ANDERS

Når får vi vite noe? Hvor lenge skal de holde på?

MARTIN

Akkurat nå forsøker de gjøre noe med de umiddelbare skadene Tea har, og når de har gjort det, så vet vi mer.

Anders og Maria stirrer bare ut i luften. Anders har store problemer med å puste. Martin observerer. Stillhet.

ANDERS

Jeg forstår ikke hva som har skjedd?

Maria har vanskelig for å snakke. Stillhet.

ANDERS (CONT'D)

Maria? Hva skjedde?

Maria søker med blikket, som om svaret skulle komme på rullende på gulvet.

MARIA
Jeg vet ikke...

Hun begynner å gråte.

MARIA (CONT'D)
Jeg la Bjørn... Tea kom hjem fra håndballen... Hun var som vanlig... Hun kysset Bjørn og meg og skulle ta en brødkive. Og så sa jeg at jeg kommer når jeg hadde lagt Bjørn. Og så var hun borte. Jeg forsto ikke hvor hun var. Men vinduet var åpent på rommet hennes.

Uroen blir til innsikt hos Anders.

ANDERS
Har hun hoppet? Maria hoppet hun? Hvorfor gjorde hun det?

Anders gripes av umiddelbar panikk.

MARIA
Jeg forstår ikke. Jeg forstår ikke.

Maria gråter og gråter. Anders puster heftig. Tar seg mot brystet. Har vanskeligheter med å få luft. Martin forsøker å få kontakt med Anders.

MARTIN
Anders.. Anders, jeg hører at du har vanskeligheter med å puste nå, jeg vil at du prøver å puste rolig Anders.

Anders prøver at puste kontrollert. Han roer seg noe, og nikker.

MARTIN (CONT'D)
Jeg skal gå tilbake å høre med legen om der er noe nytt. Ok?

Anders nikker.

Maria ser på henne og nikker også. To ensomme satellitter, ute av stand til å støtte hverandre. Maria på en stol, Anders i sengen, apatiske hver for seg.

Martin betrakter dem et øyeblikk, leter etter tegn på ytterligere anfall. Anders er stabilt labil. Martin snur seg mot døren.

Vi følger med Martin ut i gangen. Han møtes av resepsjonisten og Hasse. Hasse ser spørrende på Martin som nikker at han kan gå inn. Hasse nikker tilbake og går inn på rommet hvor Anders og Maria er.

Martin ser etter ham og snur seg mot resepsjonisten.

MARTIN (CONT'D)

Går å ser om jeg kan få en oppdatering. Skulle egentlig ringe på presten men tror vi avventer litt.

RESEPSJONIST

ok.

Før døren glir igjen bak Hasse ser vi ham går frem og legger en hånd på Marias skulder.

Martin og resepsjonisten ser på hverandre. Resepsjonisten er tankefull.

RESEPSJONIST (CONT'D)

Jeg bare...Har du et minutt?

Martin nikker.

MARTIN

Ja, et.

Resepsjonisten samler seg.

RESEPSJONIST

Jo, Hasse, (hun nikker mot Hasse), nevnte at jentens mor, altså Teas biologiske mor... At...

Martin avbryter.

MARTIN

Jeg vet.

Resepsjonisten forstår ikke.

RESEPSJONIST

Vet du?

Martin nikker. For et sekund mister han litt fart. Puster.

MARTIN

Jeg kjente igjen etternavnet.. Jeg hadde vakt da de kom inn... Det er jo mange år siden nå...men jeg husker det.

Resepsjonisten lytter. Martin holder det kort.

MARTIN (CONT'D)

Tea var nok ikke mer enn fire-fem år... men...de var akkurat skilt og moren hadde vært inn å ut av mange psykiatriske avdelinger, selvskading da... og så skjøt hun seg....og Tea fant henne.

I all sin proffesjonalitet, er denne uuttalte situasjonen vanskelig å forholde seg til. Resepsjonisten tar inn det Martin sier. Betrakter ham. De står stille et sekund. Tar inn omfanget av hva de har å gjøre med. Og situasjonen kjennes om mulig enda mer presserende.

Martin avbryter stillheten.

MARTIN (CONT'D)

Jeg tror kanskje jeg skal få inn traumelederen og snakke med dem kjappest mulig... og se om det er noe journal på jenten...

Resepsjonisten nikker.

MARTIN (CONT'D)

Gjør du det, så sjekker jeg status der inne.

De nikker kort, Resepsjonisten snur seg mot pulten sin. Vi følger med Martin som går mot traumestuen. Han ser bekymret ut.

I bakgrunnen snur resepsjonisten seg og roper etter Martin.

RESEPSJONIST

Martin!

Martin snur seg.

RESEPSJONIST (CONT'D)

Går det bra?

Martin har ikke tid til å ta inn dette nå. Vinker avvergende.

MARTIN

Jada, jeg er tilbake hos dem straks.

Resepsjonisten nikker. Martin tar et dypt åndedrag og går inn på traumestuen.

Der inne er energien noe annerledes enn tidligere, den assisterende traumelegen står og prater med en av sykepleierne, i bakgrunnen bak vinduet holder teamet på å koble Tea løs fra alle slangene og kablene.

Martin gripes et øyeblikk av panikk.

MARTIN (CONT'D)
Hva skjer? Annika? Status?

En av sykepleierne, Annika, og Johan snur seg mot Martin.

JOHAN
Nevro må ta over.

Martin nikker alvorlig. Tar seg sammen.

MARTIN
Ok.
Faren reagerte sterkt som du så,
vanskelig for å puste og aggressiv
oppførsel...har du tid til en
oppdatering med dem?

Johan nikker.

JOHAN
Jeg blir med.

Martin nikker.

MARTIN
Ok.

De snur seg og går ut av forrommet, ut i korridoren.

INT. SYKEHUSGANG. KVELD.

Martin samler seg. Tar et dypt åndedrag.

MARTIN
Og så er det noen omstendigheter du
bør vite når du snakker med
foreldrene.

Johan lytter.

JOHAN
Både Tea og pappaen har vært i
kontakt med psykiatrien, etter at
Teas biologiske mor skjøt seg selv.
Det var faren og Tea som fant
henne.

Johan stopper opp og tar inn det Martin sier.

JOHAN (CONT'D)
Herregud. Har vi noe historikk på
Tea?

Martin rister på hodet.

MARTIN
Jeg ba dem finne frem alt.

Johan og Martin deler den tunge innsikten. Akkurat da titter resepsjonisen ut i gangen.

RESEPSJONIST
Martin? Jeg har journalen.

Johan beveger seg mot resepsjonisten.

JOHAN
Gå inn til dem du, jeg vil bare se
igjennom dette ordentlig, kommer
straks.

Martin nikker, snur seg og går mot rommet der Maria, Anders og Hasse befinner seg.

Johan og resepsjonisten blir igjen i gangen.

Martin stanser utenfor døren, puster dypt inn, banker lett på og går inn.

INT. PASIENTROM. KVELD

Der inne sitter Maria på en stol ved Anders som ligger i sengen, Hasse på en stol ved siden av. Anders ser ut til å puste litt lettere.

Martin går frem til de tre, stiller seg ved fotenden av sengen.

MARTIN
Jeg har snakket med traumelederen,
og han kommer og snakker med dere
om ikke lenge, så dere får et
overblikk over hvordan det ser ut
med Tea.

Ingen sier noe. Stillhet.

MARIA
Kan du ikke si noe? Vet du hvordan
det går der inne?

Martin ser alvorlig på dem.

MARTIN
 Akkurat nå sender de Tea til
 nevrokirurgen.

Anders og Hasse retter sin oppmerksomhet mot Martin.

ANDERS
 Hva betyr det?

Martin tviler ikke.

MARTIN
 Det betyr at traumeteamet har gjort
 den første stabiliserende
 innsatsen, og når de har fått et
 overblikk så sendes pasienten
 videre til den avdelingen de senere
 eventuelt har behov for.

Tusen tanker gjennom hodet på Anders, Maria og Hasse. Anders
 pust blir tyngre igjen.

MARTIN (CONT'D)
 Hvordan går det med deg nå Anders?

Anders er fraværende.

MARTIN (CONT'D)
 Har du det fremdeles vanskelig å
 puste?

Anders reagerer ikke. Hasse ser i gulvet. Maria ser på
 Anders. Anders ut i ingenting. Som forstenede alle tre. Lang
 stillhet.

Maria vender seg mot Martin. Ser på henne. Samler et
 overmenneskelig mot, for spørsmålet ingen vil stiller eller
 høre svaret på.

MARIA
 Vet dere om.. Klarer hun seg?

Sekundene kjennes som eoner. Sjokktilstandens følelse av slow
 motion. Til slutt må Martin svare.

MARTIN
 Jeg har ikke svar på det, Maria.
 Traumelegen kommer hvert øyeblikk,
 så får dere all informasjonen han
 har.

Anders puster tyngre og tyngre. Nærmer seg panikk igjen.

MARTIN (CONT'D)

Vi må bare vente...selv om det er utrolig vanskelig.

Da tipper Anders igjen. Redsel og uro blir til rent raseri. Han setter seg opp.

ANDERS

Ja selvfølgelig er det vanskelig!!!
Hva i helvete er gærent med deg,
jeg driter vel i om jeg puster
tungt, selvfølgelig puster jeg
tungt, skjønner du ikke det, dere
må vel for faen kunne si om hun
klarer seg, noe må dere kunne si,
hva gjør de der inne? Hvorfor skal
hun til nevrokirurgen, har hun fått
hjerneskadet eller hva faen BETYR
det????? NOE må dere kunne si???

Maria har vanskelig å holde seg fattet, men forsøker å roe ned Anders samtidig som hun selv er på randen og kjemper for å ikke bryte sammen helt. Hun tar Anders sin hånd for å roe han. Kjemper med gråten.

MARIA

Kan du ikke bare si om hun klarer seg... Vørsåsnill... Vørsåsnill.. Vørsåsnill.

Situasjonen er uholdbar for alle. Martin kjemper selv. Hasse også. Hasse klarer likevel å finne styrke, og løfter blikket, forsøker å roe Anders og Maria, med en sjelden ro i alt sjokket.

HASSE

Vi får vente til legen kommer.
Vi kan ikke gjøre noe annet.

Anders rister av raseri. Maria av tilbakeholden gråt.

Martin trekker pusten dypt forsiktig for å ikke avsløre sin egen affekt. Han nikker.

Luften går ut av Anders.

Stillhet.

Så banker det på døren. Martin åpner, og TRAUMELEGEN JOHAN kommer inn.

Johan går frem til sykesengen og strekker frem hånden mot Anders, som tar den.

JOHAN

Hei, jeg heter Johan og er
traumelege.

Anders nikker. Johan strekker frem hånden mot Maria, som også hilser kort. Johan titter mot Hasse og hilser.

Maria, Anders og Hasse nikker kort mot Johan, som for å se sin egen bøddel i øynene.

Traumelegen fortsetter med normal prosedyre.

JOHAN (CONT'D)

Det er normal prosedyre at støttepleiere som Martin er tilstede, dere kan naturligvis velge det bort, men jeg anbefaler å ta imot det tilbudet. Det er et vanskelig fall Tea har vært med på, vi har nå stabilisert de mest akutte skadene, og sendt henne til nevrokirurgen ettersom vi behøver å se nærmere på hennes hodeskader. Som dere har fått vite, så hadde Tea en del brudd, de har vi nå sett over, men hodeskadene er vanskelig å vite omfanget av så tett på. Nevrokirurgen skal gjøre sitt nå, og så vet vi mer om Teas tilstand når vi hører fra dem.

Maria, Anders og Hasse lytter.

MARIA

Kan du si noen ting om... Kommer hun til å klare seg?

Dette er tung kost for alle involverte. Johan holder tonen tydelig og profesjonell.

JOHAN

Hun lever, men jeg kan ikke si mere enn det.

Anders rister på hodet. Hasse setter seg redd ned på en stol som står ved ham. Traumelegen tar inn de tre.

Fortsetter.

JOHAN (CONT'D)

Jeg forstår at det var du som var hjemme da det skjedde, Maria?

Maria ser på han og nikker.

JOHAN (CONT'D)
 Kunne du fortalt meg litt om
 hvordan det skjedde?

Man kan skjære gjennom luften med kniv. Maria ser på ham, tom i blikket.

MARIA
 Jeg vet ikke... Jeg holdt på å
 legge sønnen vår, og når jeg kom
 inn på Teas rom var vinduet åpent.

Traumelegen nikker. Kaster et øye på Martin.

Anders begynner å gråte. Maria rister på hodet.

ANDERS
 Jeg skjønner ikke!

JOHAN
 Har Tea skadet seg selv før?

MARIA
 Nei! Hun har aldri vært, eller
 villet..skade seg selv...aldri...

Maria ser litt spørrende på Anders, kanskje i tvil. Anders sliter med realiteten.

ANDERS
 ...hun fikk jo...hjelp da hun var
 mindre ettersom Line... Ja..
 Hennes.. Teas biologiske mamma,
 Line, tok livet av seg...

Nå orker ikke Maria mer. Hun er tilbake i trøstesløs tilstand. Gråter og gråter. Johan og Martin avventer. Martin ser mot Johan.

MARIA
 Anders og jeg bodde sammen
 allerede...ja de var jo skilt da,
 og Tea fikk jo hjelp... Når det
 hendte.. Noe slags støtte for barn
 som mister noen. Vi var jo med,
 Anders og jeg..og da...i en periode
 snakket hun om at hun ville se
 mamman sin...at hun ville til
 himmelen hvor mamma var... Men
 alltså...det var jo ikke...hun var
 jo ikke...deprimert eller snakket
 om å ta livet sitt eller noe sånt
 noe... så konkluderte de med at Tea
 var okay... Hun ble..

(MORE)

MARIA (CONT'D)

Ja, hun var glad.. Men vi er jo ingen eksperter... Vi har hatt kontakt med skolen og skolefritidsordningen når hun gikk der. Hun hadde det bra, hun er jo bare et stort solskinn hele hun... Og vi snakket liksom om mammaen hennes på en bra måte, om at Line var syk og at det var derfor...

Anders gråter. Men fremdeles er han aggressiv.

ANDERS

Line var jo for faen inn og ut som en jævla jojo, ble innlagt og skrev seg ut, innlagt igjen og samme greie om igjen...jeg vet ikke hvor mange ganger jeg ringte sosialen, sykehus, akutt psykiatrisk, hun forsøkte jo flere ganger etter vi ble skilt, Tea kunne ikke være der i en periode, hun klarte ikke å passe på barnet sitt, og ingen gjorde noen ting. Ingen jævel gjorde noen ting! Hvordan faen kunne de ikke gjøre noe? Det eneste svaret jeg fikk var at hun måtte skade seg selv eller noen andre før vi kunne gjøre noe, hvor sykt er ikke det? Ja, og så var det jo for sent. Det burde ikke kunne skje!! Dere hadde alle muligheter, og så skjer det!!

Johan og Martin tar inn det han sier. En kort stillhet. Johan kremter.

MARTIN

Jeg forstår at du er fortvilet Anders. Og at dette gjør forferdelig vondt.

Anders er ved å klikke igjen.

ANDERS

Kan du bare forklare meg hvorfor???
Kan du si noe som helst???

Johan kikker på Anders.

JOHAN

Nei det kan jeg ikke Anders.
Men jeg hører at dere har hatt en veldig vond erfaring med Teas mor.

(MORE)

JOHAN (CONT'D)

Det er jo sånn at vi ikke holder noen mot deres vilje....og grunnen til det, er...at vi vil hjelpe mennesker å bli autonome...at selv bestemme over sine liv, altså hjelpe at ta makt og kontroll over sine egne liv...

Johan kikker over på Martin, som tar ved.

MARTIN

...noen havner dessverre i en svingdør situasjon hvor de kanskje selve ikke er klar til en kontinuerlig behandling... og da...da er det vanskelig.... da er det som du sier, kanskje ikke så mye vi kan gjøre...

Anders er fortvilet. Maria sprekker.

MARIA

Ikke så mye dere kan gjøre? Det er jo helt åpenbart at det har skjedd noe feil, at noen har gjort en fryktelig feil, når de sa til oss at alt var bra med Tea! Alt er ikke bra, noe må jo ha vært fryktelig galt! Hvordan kunne dette ellers skje? det er jo helt absurd!!! det ligger et *barn der ute som har forsøkt å ta livet av seg!!!*

Maria er hysterisk. Gråten er skrik, som blir til hulk. Anders gråter. Hasse gråter. Martin klarer ikke holde tilbake tårene og hun stryker dem diskret bort fra kinnet. Det blir stille i rommet. Alles avmakt, alles skyldfølelse, all sorg og desperasjon som en tykk tåke i rommet. Martin betrakter dem.

TRAUMELEGE

Jeg forstår at dette er utrolig vanskelig....og hvor vondt dette er...og jeg kan bare si at vi gjør absolutt alt vi kan for at hjelpe Tea nå.

Anders er stille.

MARTIN

Akkurat nå er det viktig at dere vet at vi finnes her for å snakke og støtte dere, og det er helt opp til dere om dere vil benytte dere av det.

Stillhet. Hva mer finnes å snakke om nå? Traumelegen unnskylder seg.

JOHAN

Jeg får gå tilbake, og så hører dere fra oss så snart vi har noe mer informasjon.

Han betrakter Anders som ikke responderer. Maria er oppløst. Martin vet ikke hva han skal gjøre.

JOHAN (CONT'D)

Det er bare å si fra til Martin om det er noe.

Ikke noe svar. Traumelegen nikker til Martin som nikker tilbake.

MARTIN

Nå blir jeg her med dere, og så får vi løpende beskjed fra operasjonsstuen.

Maria nikker i all fortvilelsen. Johan snur seg og forlater rommet.

Igjen sitter Martin med Anders, Maria og Hasse.

MARTIN (CONT'D)

Har dere lyst til å fortelle litt om Tea...?

Tross det absurde i situasjonen, gjør utmattelsen og sjokket at Anders og Maria svarer.

ANDERS

Vi har hatt det bra. Tea har hatt det bra...

Martin nikker.

MARTIN

Har hun venner på skolen, trives hun?

Maria nikker. Hasse også.

MARIA

Ja... Jo, det virker sånn... Hun går på håndball... Og treffer venner en del... Hun gjør det bra på skolen...aldri noe problemer... eller, sånn normale ting, noe jentekrangel og litt sånn...men ikke... Og alt har alltid vært åpent, skolen har visst, og hennes nærmeste venner... Ikke fordi hun har pratet så mye om det, nesten ingenting de siste årene... Og vi har jo ikke akkurat ville tvinge henne heller... Hun har liksom vært den som har tatt vare på andre... Den som venner kom til når de hadde problemer...

Hasse ler gjennom tårene.

HASSE

Ja lille Tea er alltid glad, har alltid vært...

Martin nikker bekræftende.

MARTIN

Mhm. Det er veldig vanlig at barn som har vært med på det Tea har, utvikler en sterk ansvarsfølelse... Har hun nevnt sin... sin biologiske mor noe den siste tiden?

Maria ser på Anders.

ANDERS

Nei... Ikke noe spesielt... Altså, hun sa jo i blant at hun lengtet etter henne... Men det var jo lenge siden... Når hun var mindre... Da pleide hun å si at hun håpet at hun fikk treffe moren sin i himmelen... Men det er jo sånt barn sier, hun pleide si, før alt skjedde, så pleide hun si "pappa, når jeg dør skal bli en vakker blomst og så skal du plukke meg og ha meg hjemme"... men det var jo før hun visste hva det var, hun hadde jo ingen idé om det der da...

Martin nikker.

MARTIN

... det kan jo være utrolig vanskelig å forstå hva som foregår inne i et barns hode...og barn vil jo ofte fort ta på seg ansvar for å være gledesspreder...som dere sier, familiens lille solstråle... og kanskje ende med at kjenne at det ikke er plass til deres egen sorg...det er jo vanlig at man går med tunge tanker, og føler at man ikke kan dele de med andre, eller plage andre med det... og da er det selvfølgelig ekstremt vanskelig å oppdage disse tingene...

Maria og Anders synker sammen. Følelsen av rettferdiggjørelse bare en erfaren rådgiver kan gi en.

De sitter stille en stund. Maria forsvinner i egne tanker. Anders er sløv. Hasse på gråten.

MARIA

Hva skal vi si til Bjørn?

Martin ser spørrende på Maria.

MARIA (CONT'D)

Teas lillebror.

MARTIN

Hvor gammel er han?

MARIA

Fem.

Martin tar det inn. Tenker litt.

MARTIN

Jeg tror det er viktig å være ærlig...men i barnehøyde selvfølgelig...at si at dette er forferdelig vondt, at Tea har hatt det dårlig...så dårlig at hun kom til at skade seg selv... Men det er veldig viktig at fortelle barn at dette vonde går over...at det er så viktig at snakke om tingene, og at de *ikke er alene*... Jeg tror man skal fortelle barn at de ikke skal gå med det vonde alene, men at alt blir bedre, om man bare deler med andre og forteller om hvordan man har det...

Anders og Maria tar dette inn. Tanker på Tea og alt det hun gått med alene.

Maria nikker. Snur seg til Hasse.

MARIA

Har du hørt noe fra Mona?

Hasse rister på hodet, men tar frem telefonen fra lommen. Han sjekker telefonen.

HASSE

Ingenting. Hun skulle ringe om det var noe.

Martin ser på Maria. Tenker. Så banker det lett på døren og Johan kommer inn. Han veksler et kort blick med Martin, stiller seg ved fotenden av Anders seng. Alvorlige. Maria får panikk.

MARIA

Klarer hun seg? Klarer hun seg?

JOHAN

Jeg vet ikke Maria. De jobber fremdeles på nevrokirurgen. Det de kan se er at hjernen har reagert i sjokk. Det vil si, enkelt forklart at hjernen ikke får nok syretilførsel. Akkurat nå holder vi Tea i live og prøver at reversere skaden, men vi vet ikke. Vi vet ikke om hun kommer til å våkne igjen. Når ting er mer stabile kan dere komme inn og se Tea, men det kan ta tid.

Maria blir svimmel. Anders er grå. Hasse blekner.

Martin betrakter. Maria reiser seg. Legger seg over Anders, legger hodet mot hans bryst. De gråter stille sammen. Hasse kommer og omfavner de to. Det står sånn en lang stund. Holder rundt hverandre, trøster og søker trøst. Johan og Martin avventer.

Til slutt sier Maria.

MARIA

Jeg vil hjem til Bjørn. Jeg må se ham.

Hasse ser på henne med uendelig omsorg. Anders er i sin egen verden. Han ser på Maria. Nikker. Tar uendelig lang tid. Hvert blunk, hvert pust er tungt.

ANDERS

Jeg blir.

Hasse nikker og tar Anders sin hånd.

HASSE

Skal jeg følge deg hjem?

Maria vet ikke hva hun skal svare. Hverdagsspørsmål hun ikke kan ta stilling til. Martin griper inn.

MARTIN

Har du noen der hjemme, Maria?

Maria nikker.

MARIA

Barnas farmor er der.

Martin ser inngående på Maria. Nikker.

Maria snur seg mot Anders. Legger sin hånd på hans. Blikkene deres møtes. Alt man ikke kan sette ord på, i mellom dem.

Hasse ser bekymret på Maria.

HASSE

Er du sikker på at du skal dra hjem?

Maria nikker. En mors primalinstinkt i katastrofetilstand.

Hun gråter. Hasse tar fatt i Maria og holder henne i en tett klem. De står sånn en stund. Hasse ser tomt ut i luften. Tar tak om Marias skuldrer og holder henne litt ut fra seg selv. Ser på henne, og sier med en verden av innsikt:

HASSE (CONT'D)

Du kunne ikke gjort noe Maria.

Maria er oppløst og utmattet. Løsner seg fra Hasse og nikker mot ham. Vender seg til Anders og ser på ham et sekund.

Johan og Martin veksler blick. Martin tar over.

MARTIN

Maria, jeg hjelper deg med transport hjem. Om du kommer ut til resepsjonen, så møter jeg deg der.

Johan unnskylder seg igjen.

JOHAN

Ja, dere hører fra meg når jeg vet mer.

Han nikker og forlater rommet.

Maria nikker. Martin forlater rommet. Maria går etter, og ut i gangen. Vi følger med henne.

Maria går i transe. Nærmer seg Martin som står klar ved utgangen, en taxilapp i hånden som han gir til Maria. Han tar Maria forsiktig i armen og hjelper henne ut, der en taxi står og venter. Maria er i sin egen verden. Martin gir taxilappen til sjåføren som nikker.

Så åpner Martin bakdøren for Maria, som setter seg inn med mye arbeid. Fremdeles i strøpelesten. Martin nikker mot Maria, og gir henne et kort med et nummer på.

MARTIN

Her er mitt direktenummer. Ring meg når som helst...og du hører selvfølgelig fra oss om det skjer noe nytt.

Maria nikker og Martin lukker bildøren.

Taxien ruller ut fra parkeringen. Maria sitter helt stille.

Ser nesten gjennomsiktig ut, utmattet og tom.

Taxien er stille. Ingen radio. Ingen småprat. Gatelykter farer forbi utenfor vinduet. Maria ser ut gjennom vinduet. Tom.

Uvitende om sin egen omverden.

Så stanser taxien utenfor Marias port. Maria sitter litt. Tar seg sammen og nikker til sjåføren. Åpner døren. Kliver ut. Alt går langsomt. Maria lukker bildøren og ser taxien kjøre i vei. Langs gaten der Maria satt for kort tid siden, med Tea i fanget. Maria står og ser ned gaten. Så ser hun opp mot huset. Lukkede vinduer, også Teas.

Maria går mot porten sin. Blir stående ved døren, ser på boksen der man skal trykke inn portkoden. Husker ikke koden. Maria konsentrerer seg. Lukker øynene. Trykker og døren går opp.

Hun går opp de fire trappene. Langsomt. Stopper og får tilbake pusten. Går videre og kommer til døren sin. Åpner og går inn. Lukker døren forsiktig bak seg.

Der inne er lyset dempet. Maria står henfallen i gangen. Teas dør er stengt. Maria går mot Bjørns rom der døren står på gløtt. Natllampen lyser fremdeles der inne. Bjørn sover dypt. På en madrass ved siden av sengen hans ligger Mona og sover med et teppe over seg.

Maria ser på dem en stund. Så går hun ut i stuen og videre til Teas rom. Tviler utenfor. Langsamt åpner hun døren og ser inn. Alt ser ut som før. Alt er som før.

Maria går inn. Setter seg på Teas seng.

Sitter og ser utover rommet. Så ser Maria Teas dagbok på skrivebordet. Hun plukker den opp.

Stryker over den med hånden. Åpner forsiktige og blar til den siste delen av dagboken.

Maria leser. Blar om. Leser videre. Ser opp og ut i rommet. Gråter stille.

Så legger Maria dagboken tilbake. Og legger seg ned på siden, med blikket ut i rommet. Ser på Teas ting. Drar i det ene hjørnet av puten og holder det mot nesen. Maria trekker pusten. Og gråter. Stille utmattet gråt.

Når hun har ligget sånn en stund høres små steg. Maria tørker raskt vekk tårene, og Bjørn blir synlig. Han stiller seg foran sengen. Snakker litt utydelig, fortsatt halvt sovende.

BJØRN

...jeg hadde mareritt...kan jeg
sove hos deg?

Maria flytter seg inn og løfter på dyna så Bjørn kan krype inn ved siden av henne.

MARIA

Altid min skatt...du kan alltid
komme til meg...

Han klatrer opp og legger seg med ansiktet mot Marias bryst.

Maria holder rundt Bjørn og lukter på håret hans.

Lyden av et barn som sover. Maria som ser ut i ingenting.

END.